

at give en særskilt Indstilling, i hvilken jeg holder paa Alt, hvad Flertallet iøvrigt foreslaar, men stryger Udførselsforbudet.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Sa negtes kan det jo ikke, at Forhandlingen om dette Lovforslag baade har været lang og trang og trukket saa længe ud, som det efter Omstændighederne var muligt. Jeg har, som de Herrer ville vide, fra først af udtalt og lagt Vægt paa, at der kunde komme et Resultat ud af det, om ikke et godt Resultat, saa dog et taaleligt, et Resultat, som dog kunde betegnes — jeg skal bruge det samme Ord, som en anden Taler har benyttet — som et virkeligt Fremstridt, fra det Synspunkt, hvorfra jeg ser Sagen. Jeg har nemlig ikke skjult for de Herrer, at det, som jeg her ønskede, man skulde yde en passende Beskyttelse — i den Betydning Ordet skal tages her, altsaa ikke Toldbeskyttelse — for Landbruget og vor Smørproduktion, som har en saa overvægtende Betydning for hele Landet. Nu har jeg ganske vist ikke faaet Alt, og det kunde man jo heller ikke vente, da Ansøelserne vare saa divergerende, men jeg har dog faaet Noget og saa Meget, at jeg har troet at burde tage mod Loven, naagat der findes en Bestemmelse deri, som aldrig burde findes i en Lov af den Bestaaenhed, og navnlig ikke i en Lov, der kun gjælder i 2 Aar, nemlig Bemyndigelsen til, naar det er nødvendigt, at udstede et Udførselsforbud. Det maa jo være klart for de Herrer, at denne Bestemmelse kun er kommen ind, fordi man ikke kunde enes; der er ikke, som det er blevet antydet, Tale her om nogen Tillid, og vel heller ikke Tale om nogen Mistillid, thi Mistillid kan man dog ikke ret vel deklarerer ved at give en Bemyndigelse. Nei, man har simpelthen ikke kunnet blive enig, og saa har man lagt hele Byrden, Ansvaret og Odiets over paa Ministeren. Da jeg nu som sagt maatte have en Lov, som var nogenlunde fornuftig og ellers indeholdt gode Bestemmelser — og nu er der heri to Bestemmelser, som for mig ere tilfredsstillende, og hvorpaa jeg stadig har lagt en særlig Vægt — saa har jeg fundet mig i at tage mod denne Bestemmelse, men det er ikke med glad Hjerte, jeg tager imod den, og jeg skal med et Par Ord sige hvorfor: Jeg maa først bemærke, at jeg ikke kan anerkjende, at nogen af de Fortolkninger, der ere komne op, ere rigtige og bindende for mig. I den Retning staar jeg fuldkommen frit og vil handle efter det Skøn, som jeg efter god Samvittighed mener at maatte træffe. Det følger af sig selv, at jeg aldeles ikke kan til-

træde den Ansøelse, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørnp), at et Forbud kunde udstedes i Dag; det kan jeg selvfølgelig ikke. De Herrer vide, at jeg ikke særlig har bestræftiget mig med denne Side af Sagen, fordi den ikke har interesseret mig; men paa den anden Side tager jeg Loven som Helhed, og selvfølgelig skal saa ogsaa denne Side begynde at interessere mig. Jeg maa altsaa gaa til en Undersøgelse, men hvad Resultat denne Undersøgelse kan føre til, kan jeg ikke forud sige; men i og for sig burde Lovgivningsmagten paa en Lov, som gjælder for 2 Aar, ikke stille Ministeren med en saadan Bemyndigelse i Haanden. Det er min Overbevisning, men efter at have sagt dette vil jeg tilføie, at det i Udvalget gik saaledes ud i Overligheder med Hensyn til Affattelsen, at vi vare nær ved at komme ind i saadanne Smaaligheder, at det var aldeles utilstedeligt for en Lovgivningsmagt, der forhandler med en Minister, og det var derfor jeg tilsidst sagde: Maa i Guds Navn, saa tager jeg da mod denne Bestemmelse, men jeg maa udtrykkelig erklære, at jeg synes ikke det mindste om den. Jeg ser deri hverken Tillid eller Mistillid, det maa de Herrer meget undskyldes; den Slags Tillid skal jeg meget have mig frabedt. Jeg ser altsaa blot den Sandhed deri, at, da man slet ikke har kunnet blive enig om Noget paa dette Omraade, saa har man lagt det Hele paa Ministerens Skuldre og sagt: Lad nu ham se at komme ud af det i disse to Aar, (Munterhed) ja, det er den rene og skjære Sandhed, og jeg maa have Ret til at sige det her. Lad saa Bestemmelsen vandre ud i Livet, men jeg erklærer altsaa udtrykkelig, at jeg selvfølgelig maa se mig for, inden jeg træffer en Disposition i den Retning. Jeg er iøvrigt ganske beredt paa, at hvis jeg bruger Bestemmelsen, saa falder den ene Part over mig, og hvis jeg ikke bruger den, saa er det lige saa sikkert, at den anden Part falder over mig. Her er et af de Tilfælde, hvor det gamle Exempel med Hatten passer; men man har jo før været i vanskelige Situationer, og nu har jeg i hvert Fald taget imod den, og skal ikke sige mere om den; jeg antager, det er ufornødent. Det er uregelmæssig den Bestemmelse, der har givet mig Anledning til den største Tvivl, men jeg kan ikke med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) antage, at den aldrig skulde kunne faae Betydning. Forholdene kunne meget godt udvikle sig saaledes, at der er en særlig Renomme-Interesse at varetage, og man veed ikke, hvorledes denne Lov vil virke i Ud-